

שיעורו של מורנו הגאון רבי משה שפירא שליט"א

פרשת דברים חזון – תשע"ו

בגמרא בתענית (כ"ט ע"א) כתוב: אמרו: כשחרב בית המקדש בראשונה, אותו היום ערב תשעה באב היה, ומוצאי שבת היה. כתוב על זה במהר"ל שזה היה בהכרח. זה חייב היה להיות במוצאי שבת. כל זמן אחר בשבוע הימים בעצם עניינם הימים הולכים לקראת שבת. זהו הסדר. כך זה בעצם הבריאה. השבת נקראת "תכלית מעשה שמים וארץ", ו'מעשה שמים וארץ' זה "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בס וינח ביום השביעי על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו". היינו שתכלית בריאת הימים היא לקראת שבת. הימים הולכים אל שבת. כך זה בכל ימות השבוע. הימים כולם הולכים לקראת שבת. יש זמן אחד שהוא יוצא מהכלל. זה מה שנקרא 'מוצאי שבת', זמן שעניינו ללוות את השבת היוצאת. הזמן המסוים הזה זה זמן שהולך מן השבת, ולא אל השבת. כל הימים שפניהם אל השבת, לא יכולים להיות ימים של חורבן. אלה ימים שכל עניינם הוא לבנות את ה'לקראת שבת'.

אנחנו מוצאים שהשבת והמקדש הם תמיד באים ביחד. גם בציווי. בפרשת כי תשא אחרי כל הציווי וכל החזרה על מלאכת המשכן הפרשה מסתיימת: "וידבר ה' אל משה לאמר ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגוי ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתך". כאן כתוב חזרה על כל כלי המשכן: "אהל מועד ואת הארן לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל ואת השלחן ואת כליו ואת המנרה הטהרה ואת כל כליה ואת מזבח הקטרת ואת מזבח העלה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש ככל אשר צויתך יעשו". ומיד: "ויאמר ה' אל משה לאמר ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדורותיכם וגוי' ושמרתם את השבת וגוי' ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש לה' וגוי' ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם". כך גם בפרשת ויקהל: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אתם ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' וגוי'". ומיד: "ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה' לאמר קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת וכו' וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה ה' את המשכן את אהלו

ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמדיו ואת אדניו את הארן ואת בדיו" וכו' וכו'. שוב כל הפירוט.
בחז"ל כתוב על זה שמצות שבת נאמרה ביחד עם מצות המשכן. כאן זה כתוב.

בתהלים בפרק ע"ג: "מזמור לאסף אך טוב לישראל אלקים לברי לבב". אסף היה אחד ממ"ח נביאים וכך הוא אומר: "ואני כמעט נטיו רגלי כאין שפכו אשרי כי קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה"
הקושיה הזאת: 'רשע וטוב לו', הטרידה אותו עד שהוא אומר: "ואני כמעט נטיו רגלי כאין שפכו אשרי".

"כי אין חרצבות למותם ובריא אולם בעמל אנוש אינמו ועם אדם לא ינגעו שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ וגו' הנה אלה רשעים ושלוי עולם השגו חיל"

ועל עצמו הוא אומר: "אך ריק זכיתי לבבי וארחץ בנקיון כפי ואהי נגוע כל היום ותוכחתי לבקרים".

ושוב הוא חוזר: "אם אמרתי אספרה כמו הנה דור בניך בגדתי ואחשבה לדעת זאת עמל היא הוא בעיני".

נראית היתה מדה זאת לי - עמל ולא משפט. כך אומר רש"י.
"עד אבוא אל מקדשי א-ל אבינה לאחריתם". הקושיה היא רק עד שהוא מגיע אל בית המקדש, אבל כאשר הוא בא לבית המקדש - הכול מובן. הקושיה פשוט נעלמת.

"עד אבוא אל מקדשי א-ל - ושם במקדש - אבינה לאחריתם". "אך בחלקות תשית למו הפלתם למשואות ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך".

ממש אותו דבר בתהלים צ"ב, "מזמור שיר ליום השבת". הקושיה ידועה שבהמשך השבת לא מוזכרת. אבל מה שכתוב שם: "איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת". ממש כמו במזמור ע"ג: "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך".

"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און".

הקושיה הגדולה הזאת היא קושיה שנתקשו בה גדולי עולם ומצוקי ארץ. יש בדבר הזה קושי.

מה שפותר את הקושי הזה ומסלק אותו מעיקרא, זה המקדש והשבת.
"עד אבוא אל מקדשי א-ל אבינה לאחריתם". ו"מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון".

שם אני אומר חסדך ואמונתך בלילות, ושם "בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און", וכל זה - "להשמדם עדי עד".
זה מתבאר לי מהמקדש ומהשבת.

מה שכתוב כאן - והגמרא מדגישה את זה - כשנחרב הבית מוצאי שבת היה, וצריך היה להיות דווקא הזמן הזה, כי רק בזמן הזה זה אפשרי.

מדובר פה על החורבן עצמו. החורבן היה יכול לקרות רק במוצאי שבת, בזמן שהמהלך שלו הוא מהשבת - החוצה. מן השבת, ולא אל השבת. כשהשבת הולכת ונוצרת, זה לא ייתכן שהזמן הזה שהולך ויוצר את השבת, הוא יהיה הזמן של חורבן הבית. זה בלתי אפשרי.

זה פשוט אצל רבותינו: ה'שבת' של המקום - זה המקדש, וה'מקדש' של הזמן - זה השבת.

אנחנו עסוקים, או צריכים לפחות להיות עסוקים וטרודים, להיות מצפים לישועה.

צריכים להיות אבלים על הבית שנחרב, ועל כל מה שעבר עלינו. על כל מה שקרה. על כל מה שאנו אומרים עליו אֵיכָה.

"אֵיכָה" פירוש שהדבר הזה הוא בלתי אפשרי. "אֵיכָה" זה לא ייתכן. כבר אמרנו, כתוב בחז"ל וזה מובא בקינות שאת האֵיכָה הראשון, בורא העולם קונן על אדם הראשון כשהוא אמר לו "אֵיכָה".

"וקונן עליו אֵיכָה". כך כתוב בקינות. כשבורא העולם אומר "אֵיכָה", פירוש הדבר: אתה נמצא בשום מקום. אתה בלתי אפשרי.

אין לך דבר שאין לו מקום. "אֵיכָה". כמו שרש"י אומר פירוש המילה "מקום" זה המקיים. 'אין לך דבר שאין לו מקום'. מה שמאפשר קיום - זה מקום. כשבורא העולם אומר למישהו "אֵיכָה", הכוונה: אתה לא נמצא בשום מקום. אתה במצב שסותר את עצמו. "אֵיכָה".

אנחנו צריכים להיות טרודים לתפוס ולהבין עד היכן הדברים מגיעים. עד היכן האבלות היא באמת אבלות.

הדין שלנו בימים האלה זה להיות כמי שמתו מוטל לפניו. כך ההלכה וכך הדין הפשוט. זה הבכי.

הזכרנו כבר, הבכי הוא אבדן מקום. כמו שכתוב בשם הגר"א "בכ"י מלשון "נבוכים הם בארץ".

'בכ"י פירושו שאני לא רואה שום אפשרות איך להמשיך. "בכה תבכה בלילה".

רציתי לומר הערה. כיון שאנו צריכים להיות עסוקים בזה, זה לא ייתכן להתבונן בדברים האלה רק בימים האלה. אז נתבונן במה שתקנו לנו חכמים. אחד מקדושי עליו שחי לפני ארבע מאות וחמישים שנה, חיבר שיר, שהוא השיר שבו כלל ישראל מקבלים שבת. "לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה".

אותו חכם קדוש עליון, היה אחד מגדולי חכמי צפת בתקופה שהיו בה קבוצת בני אדם שכל אחד מהם היה 'רבן של כל בני הגולה'. זה היה בזמן שחיו שם הבית יוסף, האר"י ז"ל, האלשיך ובעל ספר חרדים. וגם החכם הזה.

במזמור הזה בכל תפוצות ישראל - כך מקבלים שבת.
 במזמור הזה יש שלושה קטעים שמדברים על שבת: "שמור וזכור בדבור אחד". "לקראת שבת לכו ונלכה". "בואי בשלום עטרת בעלה".
 כל יתר הקטעים באמצע, במספר יותר גדול, מדברים על דברים אחרים לגמרי.
 "מקדש מלך עיר מלוכה קומי צאי מתוך ההפכה". "התנערי מעפר קומי".
 "התעוררי התעוררי כי בא אורך קומי אורי". "והיו למשסה שאסיד ורחקו כל מבלעיד". "ימין ושמאל תפרוצי".

כל הדברים האלה לא מזכירים שבת ולא שייכים לשבת.
 יש כאן משהו לא ברור. למה אנחנו מקבלים שבת כך בצורה כזאת.
 למה לא מקבלים שבת בכך שמדברים בשבחה של שבת.
 מה שמלמדים אותנו כאן - וזאת ההערה שרציתי לומר ונראה לי שכדאי לאמץ את זה הלכה למעשה - אם הגמרא מלמדת אותנו שהחורבן צריך היה להיות במוצאי שבת, דהיינו בזמן שהוא מן השבת וחוצה, הולך מן השבת, הדבר הזה מחייב שכאשר אנו הולכים לקראת שבת, אנחנו צריכים לצפות לישועה.
 זהו בדיוק הזמן ההפוך. זהו הזמן של קיום 'צפייה לישועה'.
 אם מוצאי שבת זה זמן שמכח הזמן הזה יכול היה להיות חורבן. צריך להיות שקבלת שבת יהיה זמן של צפייה לישועה. להתפלל על הגאולה השלימה.
 זה מה שתקנו לנו אותם קדושי עליו וזאת החובה.
 הדין שקבלת שבת צריכה להיות כמו שכתוב ברמב"ם (הלכות שבת פרק ל') הלכה למעשה:

ארבעה דברים נאמרו בשבת שנים מן התורה ושנים מדברי סופרים, והן -
 אותם שנים מדברי סופרים] מפורשין על ידי הנביאים, שבתורה זכור ושמור,
 ושנתפרשו על ידי הנביאים כבוד ועונג. שנאמר: "וקראת לשבת עונג ולקדוש ה'
 מכובד".

איזהו כבוד זה שאמרו חכמים שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין
 בערב שבת מפני כבוד השבת, ומתעטף בציצית ויושב בכבוד ראש מיחל
 להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. ע"כ.
 הדין הוא שלקבל שבת צריך לשבת בכבוד ראש ולייחל. לייחל בתרגום מילולי
 זה מה שנקרא 'ציפית לישועה'. לחכות שהדבר יבוא. אנו מחכים לביאת השבת
 כמו שהוא יוצא לקראת המלך ומחכה לביאתו. לשם כך הוא יצא.
 הרמב"ם מוסיף: וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהן בערב שבת
 ומתעטפים ואומרים בואו ונצא לקראת שבת המלך. ע"כ.
 השבת שהולכת ובאה, צריך לקבל אותה. לצאת לקראת השבת שבאה ולקבל
 את פניה. כך הדין. זאת הצורה של קבלת השבת.
 הפירוש שכשם שהיציאה משבת אפשרה את החורבן, כך ההליכה לקראת שבת
 מחייבת את הבנין.

נחזי אנו. למה אנחנו מחכים. מה הפסדנו עם חורבן הבית.
 הדבר הוא ברור. ההפסד הוא בעצם.

חורבן הבית הראשון בא יחד עם חורבן מלכות בית דוד. נבוכדנצר, באכזריות נוראה עשה את ההשפלה האיומה של מלכות בית דוד, בכך שלקח את בניו של צדקיהו המלך האחרון של בית דוד, ושחט אותם לעיניו, ואח"כ סימא את עיניו.

כך נגמרה מלכות בית דוד בהשפלה נוראה. במקום אחד בחז"ל (איכה רבה א, נ"א) מובא שיש טענה על צדקיהו איך הוא נתן שישפילו כל כך את מלכות בית דוד. מה היה לו לעשות, כתוב שם בחז"ל לשון מבהיל: אפשר שהיה צדקיה רואה אחרים שהיו מנקרין את עיניו ולא היה לו דעת להטיח את ראשו בכותל עד שיצאת נשמתו. היה לו להטיח ראשו בכותל עד שתצא נפשו. לא לתת להשפיל כך את מלכות בית דוד. חורבן.

הדבר הראשון שמזכירים כשאנו עומדים לקבל פני שבת. "לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה", ואנחנו חוזרים: "לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה".

"מקדש מלך עיר מלוכה קומי צאי מתוך ההפכה רב לך שבת בעמק הבכא". מדובר פה על המלוכה.

המקדש שכשהוא נחרב – נחרבה המלכות. מדובר על "מקדש מלך", על "עיר מלוכה" – "קומי צאי מתוך ההפכה רב לך שבת בעמק הבכא".

"התנערי מעפר קומי. לבשי בגדי תפארתך עמי. על יד בן ישי בית הלחמי". כאן יש בקשה על חזרת המלכות עצמה.

"התעוררי התעוררי כי בא אורך קומי אורי עורי שיר דברי". הגמרא אומרת משחרב בית המקדש הראשון פסקה רוח הקודש מישראל. בחורבן הבית הראשון פסקה נבואה, ועדיין היו משתמשים בבת קול. אבל המרחק בין בת קול ונבואה הוא גדול. אבל "עורי עורי שיר דברי". זה דבר ידוע, כתוב בשם כמה וכמה גדולים בשירת דבורה כתוב: "רכבי אתנות צחרות ישבי על מדין והלכי על דרך שיחו". מדובר על כלל העם כל סוגי העם. "מקול מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות ה' צדקת פרזנו בישראל אז ירדו לשערים עם ה'".

אבל שיר – "עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר".

שיר אפשר לומר רק בנבואה.

אדם שרוצה לומר 'שיר', יכול לומר פרק בתהלים, אבל לחדש שיר זה דבר שיכול להיות נאמר אך רק בנבואה.

כאן אנו אומרים: "התעוררי התעוררי כי בא אורך קומי אורי עורי שיר דברי".

מדברים כאן אלינו, אל כלל ישראל.

"עורי עורי שיר דברי". כאן אנו מדברים על חזרת הנבואה. גם לזה אנו מצפים.

כל מה שנלקח מאתנו: המקדש, המלכות, הנבואה. וכל מה שאנו מבקשים שיחזור זה מכח זה שאנו מקבלים את השבת, כי השבת כוללת בתוכה את כל מה שהיה במקדש.

כשאנחנו מקבלים עלינו קדושת שבת, באותה קבלה אנו מבקשים שכל המעלות יחזרו אלינו מכח קדושת שבת. שבת היא "מקור הברכה".

ההמשך שהובטח על ידי הנביאים: "לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחזרו כי בראותו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמיי".
אנו מצפים לקיום הייעוד: "לא תבושי ולא תכלמי".

עתידה ירושלים שתתפשט על כל ארץ ישראל.
"ימין ושמאל תפרוצי ואת ה' תעריצי על יד איש בן פרצי".
שבת המלך, ומלך פורץ גדר לעשות לו דרך. "על יד איש בן פרצי".
אנחנו מצפים כאן לכל מה שנלקח מאתנו על ידי החורבן.

שוב אני חוזר, החורבן היה במוצאי שבת, החורבן התאפשר במוצאי שבת. במוצאי שבת כתוב (ביצה ט"ז ע"א): 'וי אבדה נפש'. יש איזה אנחה שכתובה בתורה על מוצאי שבת. אדם מאבד את אותה נשמה יתירה שזכינו לה בשבת. אותה תוספת הארה. אותה ברכה כפולה של שבת. למעשה, כשאנחנו הולכים לקראת שבת, כך אנו צריכים ללכת, וכשמתבוננים זה מה שתקנו לנו רבותינו.

עם הפיוט הזה תקנו לנו לקבל שבת וזה נפוץ בכל תפוצות ישראל. כך מקבלים שבת יחד עם תפילת "מקדש מלך עיר מלוכה", "התנערי מעפר קומי", "התעוררי התעוררי וכו' עורי עורי שיר דברי".

המקדש יחזור, המלכות תחזור, הנבואה תחזור והכבוד יחזור. "לא תבושי ולא תכלמי".

"ימין ושמאל תפרוצי", ירושלים תתגלה, תתפשט ותתרחב.
כך תקנו לנו לקבל שבת.
כך נראה.

זאת ה'הלכה למעשה' שמן הראוי שנקבל על עצמנו לשים לב, שכשאנו מקבלים שבת אנו מצפים לישועה.

שורש הדברים, כיון שהשבת כוללת באמת את כל הברכות כולם, כמו שכתוב במאמר הזהר (יתרו פ"ח ע"א): כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין.

השבת נושאת בתוכה את כל הברכות מלעילא ומלתתא.
"לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה".

כשהרמב"ם מביא להלכה את גדולי החכמים שהיו מקבצים תלמידיהם והיו יוצאים ואומרים באו ונצא לקראת שבת המלך, זה מה שאומרים לנו בפיוט: "לקראת שבת לכו ונלכה". אנו צריכים ללכת לקראת שבת.

יש כאן תוספת למי שמבין. יש כאן גילוי מיוחד. כשאנו אומרים "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", מלמדים אותנו כאן שמקור לא יכול להיות נייד. המקור לא הולך. מקור תמיד נמצא במקומו.

"וואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את ה' והנשה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים. ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן ויאמר לך שאלו כלים מן החוץ מאת כל שכנך שכניך כלים רקים אל תמעיטי ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת על כל הכלים האלה והמלא תסיעי".

היתה הוראה מיוחדת שאלישע הורה לה תביאי הרבה כלים רקים, ותקחי את אותו אסוך שמן ותצקי לתוך הכלים. כל כלי שמלאת – תקחי משם, אבל את האסוך שמן, הכלי המלא שממנו את יוצקת - אל תזיזי. הוא עצמו צריך להישאר במקום.

מקור לא מזיזים. דבר שזו סותר את העובדה שהוא מקור. מקור לא זו. בגמרא במסכת שבת (ל"ה ע"א) כתוב: אמר רבי חייא, הרוצה לראות בארה של מרים, יעלה לראש הכרמל ויצפה ויראה כמין כברה בים, וזו היא בארה של מרים.

כתוב כאן בראשונים שהכרמל שהגמרא מדברת עליו, זה לחוף ימה של טבריה. לא מה שאנחנו קוראים 'כרמל'.

אמר רב: מעין המיטלטל - טהור, וזהו בארה של מרים. אומר רש"י טהור - מלקבל טומאה, וטובלין בו - דלאו ככלי דמי להיות המים הנובעין ממנו כשאובין, ואין לך מעין מיטלטל אלא בארה של מרים. בארה של מרים שהיתה מיטלטלת עם ישראל במדבר, היה צד לומר שזה לא מעיין אלא כלי. קרקע לא מיטלטלת.

כתוב כאן חידוש שמעיין מיטלטל - טהור, אבל יש רק מעיין אחד שהוא מיטלטל, וזו בארה של מרים.

אע"פ שזהו מעיין מיטלטל, יש לו את כל דיני מעיין. מקור לא מיטלטל, אבל בארה של מרים אע"פ שזה מיטלטל זה נקרא מקור. למי שמבין, חז"ל אומרים שאחרי שמרים נפטרה, הבאר חזרה בזכות משה. "הואיל משה באר את התורה הזאת". כך כתוב. כביכול הבאר חזרה בזכות משה.

להבין, העובדה שבארה של מרים היא מקור, וזה מקור חדש. בעומק הדברים כאן נמצא שורש הדברים לתורה שבע"פ. השורש ל"הואיל משה באר את התורה הזאת".

כאן כלל ישראל עצמו נהיה מקור לתורה. זה סוד תורה שבע"פ לכן מעיין מיטלטל טהור, וזו בארה של מרים. זה מעיין אחד ויחידי שעם זה שהוא מקור, הוא גם מיטלטל.

כאן מתגלה כלל ישראל עצמו כמקור.

פירוש המילים "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", פירוש שאנו צריכים ללכת לקראת שבת. זה דין ולא מליצה.

אנחנו צריכים להבין שהשבת היא המקור, לכן אנו חייבים ללכת אליה. אל השבת. אם אנו עומדים ולא הולכים לקראתה – לא נזכה להתברך מהמקור. לשון הרמב"ם: מיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. הכוונה שהוא מצפה מתי הוא יראה את פניו, וגם בזה יש פעולה של הליכה לקראת.

"לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". "מקור הברכה", הכוונה לכל הברכות שהתברכנו בהם - כולם המקור שלהם הוא יום השבת.

"ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו". כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין.

כל הברכות כולם, מכוחה של השבת.

זה הדבר שנשאר לנו.

הגמרא (יבמות ו' ע"ב) אומרת מנין לנו שגם היום בחורבנו אנו חייבים במורא מקדש. אין לי אלא בזמן שבהמ"ק קיים, בזמן שאין בהמ"ק קיים מנין? זה נפסק להלכה ברמב"ם שגם היום בחורבנו אנו חייבים במורא.

אסור שחלילה נסיר מאתנו את הדינים של מורא מקדש. אז אי אפשר להיכנס במנעלים שברגליו, חלילה וחלילה. היום בכלל אי אפשר להיכנס.

הגמרא לומדת: "את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו", מה שמירה האמורה בשבת לעולם, אף מורא האמורה במקדש לעולם.

כמו ששמירת שבת לא תלויה בשום שינוי, שום חורבן לא יכול לחול על השבת, מה שמירת שבת לעולם - אף מורא מקדש לעולם.

שום חורבן לא יכול לחול על מורא מקדש, וכלשון הרמב"ם (הלכות בית הבחירה פ"ו הלכה ט"ז): לפי שקדושת המקדש וירושלים מפני השכינה ושכינה אינה בטלה.

כמו ששמירת שבת לעולם לא יכול לחול שום חורבן עליה, כך גם על מורא מקדש לא יכול לחול שום חורבן.

המקור לכך שקדושת המקדש אינה בטלה - הוא משבת.

זה הדבר היחידי שנשאר בידינו, אבל אם נתבונן נראה שנשאר בידינו הכול. השבת נשארה אתנו.

אם נכבד ונקבל כראוי את השבת, אז אנו מתעסקים בצפייה לישועה.

זאת ההארה שחשבתי להאיר. מי שיקבל את זה על עצמו - מובטח לו שהשבת תאיר לו.

השבת מאירה את העיניים. "איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת". בן אדם מסתובב עם המון קושיות. "איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און".

השבת פותרת את הקושיות, כמו למי שנמצא במקדש.

מי שנכנס למקדש - מבין. הדברים מאירים וברורים. כך גם מי שנמצא בשבת - הדברים נעשים ברורים.

ה' יעזור לנו ויראה לנו במהרה בשבות ה' את שבותנו, וישיב לנו גם את שבתותינו וגם את מקדשנו.

נכתב על ידי הרב ישראל ברונשטיין